

Hansen). Mine Meningsfæller og jeg glæde os ogsaa over Fremkomsten af dette lille Lovforslag, men havde ønsket det endnu kortere, saaledes at hele sidste Sætning var udeladt, og at Forslaget i Stedet for Forslag til Lov om Nedsættelse af Konsulatafgiften havde heddet Forslag til Lov om Ophævelse af Konsulatafgiften. Det er ikke for meget sagt, at Konsulatafgiften nu er en Urimelighed, og det er vel Urimeligheden ved Forholdet, som har foranlediget Regeringen til at fremsætte Forslag om, at Afgiften fremtidig kun skal udredes med det halve. Urimeligheden er bleven saa stor, at medens samtlige Udgifter til Konsulatvæsenet andrage ca. 274,000 Kr., saa betaler Skibsfarten nu til Dækning af dem 329,000 Kr. Man er altsaa kommen saa vidt, at Skibsfarten ikke alene betaler samtlige Udgifter, men ogsaa noget derover, og den Bevægelse, som har fundet Sted i de sidste 10 Aar, vil utvivlsomt fortsættes, dersom man ikke standser, saaledes at vi om føje Tid ville være naaede til, at denne Afgift, der er lagt som en særlig Skat paa Skibsfarten, vil være en endnu større Indtægt for Statskassen og derfor endnu vanskeligere at faa ophævet. Det hele Forhold er en Urimelighed, forekommer det mig, da Konsulatvæsenet, hvad der ogsaa er fremhævet af andre, staar i tjenende Forhold til og virker til Held og Nytte ogsaa for alle de andre Næringsveje her i Landet, Handel, Industri og Agerbrug. Det er endog i Motiverne sagt, at Handel og Industri i nok saa høj Grad som Søfarten have Gavn af Konsulatvæsenet. Naar man læser Motiverne igennem, maa man egentlig tro, at de skulle begrunde en Ophævelse, det er det, der først tales om, men saa siges det til Slut, at det dog ikke kan ske for Tiden paa Grund af de finansielle Vanskeligheder. Spørgsmaalet er altsaa, om disse 160,000 Kr., naar der først er Tale om at lette Skibsfarten for en urimelig Byrde, virkelig for Finanserne skulde spille saa stor en Rolle, at de ikke skulde kunne taale at miste dem. Netop nu vil Tidspunktet være ganske godt valgt til at lette Skibsfarten for den efter min Mening urimelige Byrde, nu, da man gennem Lovforslaget om Søfolks Forsikring mod Følge af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomheden staar i Begreb med at paalægge den endnu større Byrder end de Næringsveje, der holde til paa Landjorden, thi det er jo givet, at ulykkelige Hændelser meget oftere indtræffe under Sømænds Virksomhed end under Virksomhed i Land ved Maskiner

o. s. v. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Gustav Hansen) sagde meget rigtigt, at herhjemme støtte vi ikke Skibsfarten synderligt. Nej, det er ganske sikkert. Vi maa jo ogsaa glæde os over, at Skibsfarten ikke har forlangt nogen Støtte, men det, som den kræver og kræver med Rette, er, at vi ikke paalægge den særlige Skatter, og andet end en særlig Skat er dette jo ikke. Det er en Skat, fordi den udredes til Formaal, som gavne andre Næringsveje i lige saa høj Grad som Skibsfarten. Jeg vil haabe, at der til 2den Behandling maa blive stillet et Ændringsforslag om, at Konsulatafgiften ganske ophæves, og jeg vil ønske, at den ærede Regering maa kunne slutte sig til dette Lovforslag i Erkendelsen af, at det er en rimelig Lettelse, man derved giver Skibsfarten.

Carstensen: Allerede for 9 Aar siden havde jeg Lejlighed til at udtale mig om denne Sag her i Tinget, og jeg fastholder ogsaa denne Gang mit daværende Standpunkt, nemlig det, at Skibsfartens Afgift til Konsulatvæsenet bør afskaffes i sin Helhed. Dette blev den Gang meget stærkt gjort gældende af en nu tilbagetrukken Kollega og mig, og andre Medlemmer foruden os viste ogsaa Sympati i denne Retning. Det eneste, som er fremkommet i Bemærkningerne til Forslaget, der gaar i en anden Retning, er det finansielle Spørgsmaal: Om Staten har Raad til det. I denne Henseende maa jeg rigtignok sige, at vi udgive saa umaadelige Summer til god formaalstjenlig Anvendelse, at jeg finder, at der ikke er nogen Grund til at standse netop her. Fra det Øjeblik, da det erkendes — og efter de Bemærkninger, som følge med Lovforslaget, erkendes det jo —, at Skibsfartsaafgiften er uretfærdig paa dette Omraade, saa er det næste Skridt for Lovgivningsmagten, efter min Opfattelse, at afskaffe den. Den Gang Sagen var for for 9 Aar siden, blev Afgiften nedsat fra 17 til 12 Øre for Sejlskibe, medens man derimod gav 5 Øres Tillæg om Halvaaret pr. Registerton for Dampskibe. Allerede denne ringe Forøgelse vakte megen Misnøje, og ejendommeligt nok ikke saa meget for Beløbets Størrelses Skyld — for Beløbet var jo ringe —, men fordi Beløbet blev paalagt kort Tid efter, at man ved at forandre Maalereglerne for Skibe havde givet dem en Lettelse, som svarede til omtrent 10 pCt., og disse 10 pCt. bleve et Aar efter tagne fra dem igen. Skibsfarten sagde dertil: Ja, nu gav man os med den